

[Jørgen Jørgensen.]

veje enhver Mulighed for at finde en Løsning, men jeg tror ikke, og jeg ser ikke, at denne Mulighed foreligger.

Jeg kan derfor ikke se andet, end at den Situation, vi staar i, umuligt kan fortsætte; det ærede Medlem Hr. Hans Hedtoft var ogsaa enig i, at der stod saa store Interesser paa Spil for vort Lands Økonomi, at vi ikke kan forsvare at sidde stille og lade disse Ting gaa deres Gang. De sparsomme Kornbeholdninger, Landet raader over, bliver nu anvendt paa en Maade, som ikke er formaalstjenlig, naar Svinene skal blive staaende ude i Landbrugsbedrifterne langt længere end nødvendigt, og det vil være meget vanskeligt at skaffe Fodermidler til Anvendelse for de Besætninger, der findes, i indeværende Høstaar.

Under disse Forhold vil det være nødvendigt, at denne Arbejdskonflikt bringes til Ophør, og at Slagterierne kommer i Gang hurtigst muligt. Jeg ser derfor ikke i Øjeblikket nogen anden Løsning end — paa samme Maade, som vi har gjort det Gang paa Gang gennem de senere Aar, naar en lignende Tilstand forelaa — at gennemføre en Ordning som den, der her er foreslaaet. Men jeg gentager, at vi med Interesse vil høre paa, hvad det ærede Medlem Hr. Hans Hedtoft har at fremføre, og at det vil være meget ønskeligt, om Rigsdagen samlet kunde gennemføre en Ordning af denne Karakter. Jeg henstiller til det ærede Medlem, hvis der ikke kan findes farbar Vej paa anden Vis, da at medvirke til, at dette Spørgsmaal i Dag kan løses paa samme Maade, som det blev løst i alle de Aar, da vi og Socialdemokraterne stod med Ansvar for det politiske Arbejde og maatte gribe til Foranstaltninger, som ingen naturligvis ønskede, men som vi i de givne Situationer ansaa det for vor Pligt at gennemføre af Hensyn til Landets og Samfundets Interesser.

Størmose: Naar man ser tilbage over de efterhaanden ikke saa faa Love, der er givet i Interessekonflikter, hvor Organisationerne ikke har kunnet naa frem til en Overenskomst, er der en Ting, man stadig bliver klar over, nemlig at disse Indgreb fra Lovgivningsmagten er blevet nødvendiggjort efter 1933. Efter 1933 har vi handlet og produceret herhjemme under de Vilkaar, der blev tilrettelagt ved Englands-Overenskomsten i 1933, der jo igen blev indført efter den store Ottawa-Overenskomst Aaret før; med Ottawa-Overenskomsten og med Englands-Overenskomsten af 1933 gik efter

vor Opfattelse vort Land ind i en ny økonomisk Æpoke.

Hver eneste Gang der i 30erne skulde lovgives i en Interessekonflikt, betegnede man det enkelte Indgreb som noget exceptionelt, som noget, man nødigt gik med til, fordi man betragtede det som noget unaturligt, som en Uting, at Lovgivningsmagten skulde gribe ind i disse Konflikter. Det er nu fjerde eller femte Gang, en Slagterikonflikt er til Behandling paa Rigsdagen. I 1934 blev der gennemført en Lov om tvungen Voldgift, idet Forligsmanden dengang ikke mente at kunne stille Mæglingforslag. I 1938 blev Forligsmandens Forslag ophøjet til Lov, som den nogenlunde faste Vending efterhaanden var blevet, idet Arbejdsgiverne havde forkastet det. I 1940 fik vi en Voldgiftslov, idet Forligsmandens Mæglingforslag af 3. April hindredes i at blive behandlet af Begivenhederne den 9. April, og vi fik jo ogsaa dengang Loven om Arbejdsforhold, der senere er udløbet. Vi har altsaa adskillige Gange før haft en Slagterikonflikt til Afgørelse her, men der er, saa vidt jeg kan se, noget i den nuværende Situation, der ikke har været før, idet det er første Gang, vi skal ophøje et Mæglingforslag til Lov, som Arbejderne har forkastet.

Maa jeg have Lov til om Lovgivningsmagtens Indgriben i Interessekonflikter rent principielt at sige, at vi i vor Gruppe ikke mener, at vi fortsat kan behandle disse Problemer ud fra Forestillingen om, at Indgrebet er af ekstraordinær Karakter. Det er saa ganske klart for os, at de Vilkaar, vi har arbejdet under siden 1933, vil være ved i den Fremtid, som vi har Pligt til at overse, og derfor er det nødvendigt, at der findes en anden Maade til at afgøre Interessekonflikter paa end ved, at vi i hvert enkelt Tilfælde skal lovgive derom. Vi tror ikke paa, at Rigsdagen er den bedste Instans til at træffe en endelig Afgørelse. Paa den anden Side kan vi fra vor Side heller ikke gaa ind for en tvungen Voldgift, men vi maa prøve paa at finde frem til en eller anden Form for en Lødomstol eller en lignende Instans, som med Tillid hos de paagældende Parter kan tage sig af de endelige Afgørelser.

Det er os klart, at saa længe man igenem Prislovgivning, igennem Landbrugsordninger og andre Ordninger fra Statens Side maa bestemme Indkomstfordelingen og maa ordne Indtægtsforholdene for store Grupper i vort Folk, saa længe er det ogsaa nødvendigt, at der er en særlig Instans, der